

Naciri o el règim

El còmic magrebí Said Naciri, en un moment del monòleg que va oferir al Teatre de Salt. Foto: D. BORRAT / CLICK ART.

Poc moviment, diumenge a la tarda al Teatre de Salt per veure l'espectacle en àrab, i traducció simultània (bé, això és un dir), de l'autor i director Said Naciri, un dels actors i còmics més coneguts del Marroc gràcies a les seves paròdies televisives i espectacles teatrals. Com que el web anunciava que el xou era a les nou del vespre, la confusió estava servida, i quan els uns tornàvem, els altres just encara hi anaven... Però aquests darrers devien riure ben poc. Amagat darrere una cadira blanca, Said Naciri intenta connectar uns quants endolls per aconseguir llum a l'escenari, acostumat a haver d'enfrontar-se, al seu país, a situacions d'aquesta mena i empescar-se solucions al vol, parodiava així, de manera senzilla, l'estat social i polític del Marroc. Le Régime c'est nul dona títol al nou espectacle en solitari, en què escenifica una sèrie de

caòtiques situacions, normalíssimes d'altra banda, en què el ciutadà entra en una mena de surrealisme absurd i quotidià, producte de l'endarreriment social acumulat pel règim. Amb el doble joc de la paraula 'règim' escenificà el marroquí en general i les seves singularitats, enfrontades al dia a dia i al canvi tecnològic i social. Said Naciri vesteix de negre, transmet gran empatia i el seu rostre i gestualitat són d'una expressivitat aguada i bonassa, provocant una gran complicitat amb el públic, immediata. Improvisa contínuament, els temes salten d'una banda a l'altra de la manera més impensada, llavors tornen o desapareixen, de manera que un no sap mai cap on anirà. La confusió ve amanida per la proximitat amb el públic, que intervé quan li dona la gana, i que sovint provoca situacions amenes i divertides. A tall d'exemple: sona un mòbil a la sala i Naciri el demana, es posa a parlar amb qui ha trucat, una dona que preguntava si el seu marit era allí, Naciri li diu que no, que el marit és en una festa, etc...; també va arreplegar un nin d'un parell d'anys que plorava, demanant-li que seguís l'espectacle ell solet, si la criatura no es va pixar fou un miracle... etc. El millor moment, a petició del públic, fou un dels esquetxos que l'han fet famós, El desgraciat, paròdia que suggereix un marroquí que, malgrat les evidents desgràcies que li succeeixen, nega, una vegada i una altra, ser un desgraciat; ell només accepta tenir mala sort. Potser hi va faltar la punta de crítica valenta a la situació dels saharauís, però tothom s'ho va passar la mar de bé, cantant, aplaudint les cançons polítiques: "Per què t'has fet ministre, si tu no saps fer res, i tens el cap buit...", i rient molt, especialment les dones, a qui Naciri va donar un gran protagonisme. Va demanar un aplaudiment pels catalans i l'acollida cultural que els fem, i tot seguit la sala es va posar dempeus per cantar l'himne del Marroc. Amb l'últim gall girà cua i es fongué. Punt i final.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 16-11-2010 Pàgina 48

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/331620-naciri-o-el-regim.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss